

РЕШЕНИЕ

№ 2537

гр. София, 17.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 29.03.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

**ЧЛЕНОВЕ: Луиза Христова
Мария Шишкова**

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **541** по описа за **2024** година докладвано от съдия Доброслав Руков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63в от ЗАНН, във връзка с чл. 208 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Х. П. М. срещу решение без номер от 10.11.2023 г., постановено по наказателно от административен характер дело (нахд) № 12431/2023 г. на Софийски Районен Съд (СРС) – Наказателно отделение (НО), 8 състав, с което е потвърден Електронен фиш серия К № 6734456/09.10.2022 г., издаден от СДВР.

С посочения електронен фиш на Х. П. М. е наложено административно наказание „глоба” в размер на 800 лв. на основание чл. 189, ал. 4, вр. с чл. 182, ал. 4, вр. с ал. 2, т. 5 от ЗДвП, за нарушение на чл. 21, ал. 2, вр. с чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

В жалбата е посочено, че решението на СРС е неправилно, постановено в нарушение на материалния и процесуалния закон. От съда се иска съдебният акт да бъде отменен, като бъде отменен и издадения електронен фиш.

По време на проведеното по делото открито заседание, касаторът се явява лично. Поддържа касационната жалба и моли тя да бъде уважена.

Ответникът по касационната жалба не се представлява. От процесуалния му представител юрисконсулт Г. е постъпила молба, в която заявява, че оспорва касационната жалба и моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СГП счита жалбата по същество за неоснователна.

Административен Съд С. – град, XXIII-ти касационен състав, след като взе предвид и обсъди по отделно и в съвкупност наведените от касатора доводи, като и тези на представителя на СГП и събраните в хода на първоинстанционното производство доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

За да постанови решението си районният съд е събрал писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е установил фактите, които са от значение за спора. От събраните в хода на производството писмени доказателства съдът е изградил вътрешното си убеждение и е приел, че на 09.10.2022 г., Х. П. М. управлявал собствения си лек автомобил „Форд Ф.“, с рег. [рег.номер на МПС], около 10.55 ч., като се движел по АМ Х., км 56+500, област Софийска, [община], с посока на движение С.-В.. В пътния участък било въведено ограничение на скоростта от 90 км./ч. с пътен знак В 26, като лекият автомобил се движел със скорост от 134 км./ч., като е превишена разрешената скорост с 44 км/ч. Нарушението е констатирано с автоматизирано техническо средство АТСС АРН САМ S 1, насочено по посока [населено място].

Издаден е Електронен фиш серия К № 6734456/09.10.2023 г., в който е посочено, че нарушението е повторно и е извършено в едногодишен срок от влизане в сила на Електронен фиш серия К № 5443070.

СРС, преценявайки събраните доказателства, е направил изводи за това, че електронния фиш отговаря на изискванията на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП, както и че описаното в него нарушение е повторно и е безспорно доказано.

Административен Съд С. – град, XXIII-ти касационен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: По делото е приложена разписка, удостоверяваща, че съобщението за изготвеното решение е връчено лично на касатора на 04.12.2023 г. Касационната жалба е подадена чрез СРС на 15.12.2023 г. /вх. № 361747/, т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 211, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна и срещу съдебен акт, който е бил неблагоприятен за нея и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното следва да се приеме, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, тя е основателна.

Касационният състав приема, че СРС се е произнесъл по подадената жалба от Х. П. М., при неизяснена фактическа обстановка. В издадения електронен фиш е посочено, че в пътния участък, в който е заснето нарушението, е било въведено ограничение на скоростта от 90 км/ч с пътен знак В 26.

Съгласно чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, максимално допустимата скорост на движение на МПС от категория В, каквото е процесното, по автомагистрала е 140 м/ч. Според чл. 21, ал. 2 от ЗДвП, когато стойността на скоростта, която не трябва да се превишава, е различна от посочената в ал. 1, това се сигнализира с пътен знак. За да е налице посоченото нарушение по чл. 2, ал. 2 от ЗДвП, следва да бъде установено по безспорен начин, че в пътния участък, в който е заснет автомобила, описан в издадения електронен фиш, е бил поставен пътен знак В 26. В случая от СРС не са събрани доказателства в тази насока, а именно схема на организацията на движението в съответния пътен участък от АМ „Х.“, издадена от Агенция „Пътна инфраструктура“ или организацията, на която е възложена поддръжката и стопанисването на този пътен участък. По делото на СРС е приложена единствено

обяснителна записка от „Виа-план“ ЕООД във връзка с организацията и безопасността на движението. От нея обаче не е възможно да се установи има ли поставен пътен знак В 26 в конкретния пътен участък и какво е неговото разположение.

При така изложеното, изводите на въззивната инстанция са направени без конкретни мотиви и обсъждане на релевантните за спора факти, относими към спазването в пълнота на процесуалните правила и изискванията за съдържание на електронния фиш по ЗДвП, касационната инстанция не е допустимо да постанови акт, в който за пръв път да обсъди тези изисквания, защото следва да установи за пръв път фактическа обстановка по делото, без да е инстанция по същество.

На основание чл. 220 от АПК, с който е въведена забрана касационната инстанция да прави фактически установявания, делото следва да бъде върнато на СРС за ново разглеждане от друг състав, като спорът бъде разгледан по същество относно законосъобразността на електронния фиш и съставомерността на установеното нарушение.

Следва да бъде посочено също, че СРС е приел, че извършеното нарушение е повторно по смисъла на чл. 182, ал. 4 от ЗДвП. Според тази норма, когато нарушението по ал. 1, т. 1 - 5, ал. 2 и ал. 3, т. 1 - 5 е повторно, наказанието е предвидената за съответното нарушение глоба в двоен размер. По делото не се съдържат доказателства относно предходно издаденият електронен фиш или справка, от която да е видно, че такъв е издаден, както и дали и на коя дата е влязъл в сила, поради което и този извод на СРС е направен без изясняване на пълната фактическа обстановка.

Разпоредбата на чл. 63, ал. 7, т. 1, вр. с ал. 2, т. 4 от ЗАНН, дава възможност на първоинстанционния съд при еднородност на фактите и обстоятелствата и безспорно доказано извършване на нарушение и наличие на обвинение за такова нарушение, да измени НП като преквалифицира нарушението като извършено без квалификация му признак „повторност“, като в съответствие с това приложи закон за по-леко наказуемото нарушение - санкционната норма на чл. 182, ал. 2, т. 5 от ЗДвП, която би била приложима в настоящия случай с оглед установения размер на превишението на скоростта

В този смисъл е т. 1 от Тълкувателно решение № 8 от 16.09.2021 г. на ВАС по т. д. № 1/2020 г., ОСС, I и II колегия. Според задължителните указания, съдържащи се в т. 2 от Тълкувателно решение № 8 от 16.09.2021 г. на ВАС по т. д. № 1/2020 г., ОСС, I и II колегия, в касационното производство по реда на глава дванадесета от АПК, след като отмени решението на районния съд, административният съд няма правомощие да преквалифицира описаното в наказателното постановление изпълнително деяние, подвеждайки установените от административнонаказващия орган факти под друга нарушена законова разпоредба. Според мотивите на посоченото тълкувателно решение, подведеният под административнонаказателна отговорност субект трябва да разполага в касационното производство с възможност за защита не само срещу съставомерните факти, установени от административно-наказващия орган, но и срещу тяхната правна квалификация, независимо дали тя е дадена от административно-наказващия орган или за първи път от районния съд.

По така изложените съображения решението на първоинстанционния съд следва да бъде отменено и делото да бъде върнато за ново разглеждане от друг състав на СРС при спазване на дадените в настоящото решение указания по тълкуването и прилагането на закона.

При новото разглеждане на делото СРС следва да се произнесе и по разноските в производството на основание чл. 226, ал. 3 от АПК.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 2 от АПК, Административен Съд С. – град, XXIII-ти касационен състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ решение без номер от 10.11.2023 г., по нахд № 12431/2023 г. на СРС, НО, 8 състав.

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на СРС.

Решението е окончателно.